

[Glistrup]

vedtagelse af forskellige ændringsforslag ville medføre, frygter jeg, at som situationen er i foråret 1982 i det danske samfund, er dette ikke tilstrækkeligt til at sætte tingene ind i den rigtige bevægelse. Men det er så ganske givet et af de positive skridt, som vi nu får taget.

Hvis vi skal takke nogen for, at det er blevet sat i gang, så er det nok først og fremmest de økonomiske vismænd med den rapport, som de afgav her for et års tid siden, i maj 1981, og som nu bliver fulgt op. Jeg ønsker at nævne det, fordi vi fra fremskridtspartiets side gentagne gange har kritiseret vismandsordningen og bestandig foreslår den ophævet. Det vil vi også gøre fortsat, for selv om blind høne kan finde et korn, som man altså har gjort her fra vismandsinstitutionens side, så er det ikke nogen god institution. Det skal dog alligevel understreges, at her har de formentlig gjort gavn.

Hvis man – og det er da naturligt, når man arbejder på hele tiden at få gjort tingene bedre – forsøger at se på den mørkeste side af forslaget, som det nu fremtræder, ja, så er det mørkeste noget, der udtrykkes i et enkelt tegn på den allersidste side i bilaget til betænkningen, nemlig dér, hvor der ud for bygningsafskrivninger står, hvilke provenu-virkninger ændringen får. Her står: »+ 120 mill. kr.« Dette plus efter skatteministerens terminologi skal opfattes på den orwellske måde, man udtrykker sig på i socialdemokratismen. Det er i virkeligheden et minus. Man blokker erhvervslivet for 120 mill. kr. mere. Derigennem får man altså ikke tilskyndet til at få igangsat erhvervsbyggeri. Når engang boligministeren er færdig med at rende rundt og forsøge at redde sine forskellige partivenner, vil han forhåbentlig interessere sig for dette plus og indse, at det bestemt ikke er egnet til at sætte byggebranchen i gang, at vi skærper beskattningen inden for erhvervsbyggeriet. Tværtimod er der alt muligt behov for, at vi øger incitamentet til erhvervsbyggeri.

Det er ikke nok med, at erhvervsbygningerne altså bliver skadet med disse 120 mill. kr. i provenu, og at tilskyndelsen til at foretage erhvervsbyggeri dermed falder. Hertil kommer yderligere, at man ud fra et konsekvensmageri forsøger at lave nogle regler om beskattning af genvundne afskrivninger, som vil føre ud i nogle stavnsbåndsvirkninger, der

vil være særdeles ulykkelige for dansk erhvervsliv på længere sigt. Det er først noget, der vil vise sig om en fire-fem år. Da er dansk erhvervsliv måske alligevel uddødt med den politik, der føres, og så kan det selvfølgelig være lige meget, men hvis vi stadig væk har et erhvervsliv om fire-fem år her i Danmark, så er det særdeles ulykkelige regler, som skatteministeren her foreslår. Jeg må derfor meget opfordre til, at man vedtager ændringsforslag nr. 28, som vil sikre, at de genvundne afskrivninger kan blive behandlet på en samfundsmæssigt ansvarlig og rimelig måde.

Mens 1957-reformen var karakteriseret ved, at der også skete en enorm forenkling af det rent administrative arbejde både ude i virksomhederne, der kunne koncentrere sig om at producere i stedet for at skulle lave forskelligt nusseri med at føre afskrivningsregnskaber, og i administrationen, så er ministeren sin vane tro – eller sin uvane tro, skulle man måske sige – her gået den forkerte vej og laver noget, der er blevet administrativt unødigt kompliceret, og som ganske givet vil nødvendiggøre, at vi inden længe på ny skal se på denne lovgivning for simpelt hen at få den skrevet på en måde, så den kan administreres.

I tilknytning hertil bruger ministeren den første side i betænkningen på at skrive nogle lange bemærkninger om, at nu skal der ansættes nogle flere inden for skattevæsenet, ganske som han gjorde, da vi behandlede kulbrinteskatteloven, ganske som han vil gøre, når vi nu får betænkningen om den ægtefællemiskmasklovgivning, som ministeren af såkaldt politiske grunde vil have igennem i denne folketingssamling, ganske som han går til finansudvalget for at få øget det administrative personale. Kan ministeren dog ikke forstå, at det samfundsmæssigt mest unyttige, vi overhovedet kan gøre i den nuværende situation, er at anvende vor ressource, arbejdskraften, til noget så godt og tosset som at sætte sig ned og være skatteadministratorer? Den skal ud og sørge for, at der bliver produceret mere i vores fine stalde, at der bliver fisket flere fisk, at der bliver kørt mere landevejstransport, at der bliver handlet mere.

Den skal bestemt ikke anvendes til, at vi skal have flere mennesker siddende på skattekontorerne. Det er i den grad ødelæggende